

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/181770,Karol-Polejowski-Emanuel-Prokesch-vel-Jan-Baranowski-Przyczynek-do-dziejow-konsp.html>
20.04.2024, 04:12

Karol Polejowski: Emanuel Prokesch vel Jan Baranowski. Przyczynek do dziejów konspiracji wileńskiej w Polsce północnej w 1946 r.

Emanuel Prokesch rozpoczął karierę wojskową w 1918 r. Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej i wojnie w 1939 r. W konspiracji znalazł się w strukturze Okręgu Wileńskiego AK. Po zakończeniu wojny udzielał wsparcia majorowi „Łupaszce” na Pomorzu.

Zdjęcia sygnalistyczne

Emanuel Prokesch¹ urodził się 19 listopada 1899 r. w Samborze, na terenie zaboru austriackiego. Tam ukończył ośmioletnie gimnazjum klasyczne, ale maturę zdał dopiero w 1921 r., w wolnej już Polsce. Od kwietnia 1918 r. służył w armii austriackiej w 11. pułku piechoty jako pomocnik kancelaryjny w kompanii; a od 25 listopada 1918 r. jako ochotnik był szeregowcem walczącego z oddziałami ukraińskimi 10. pułku piechoty (potem przemianowanego na 37 pp).

Jesienią 1919 r. został skierowany do Szkoły Podchorążych w Warszawie, gdzie w marcu 1920 r. ukończył kurs i jako podchorąży piechoty został skierowany do 50. Pułku Strzelców Kresowych (psk), gdzie najpierw był młodszym oficerem kompanii, a od 16 sierpnia 1920 r. piastował stanowisko dowódcy kompanii. We wrześniu tego roku został awansowany do stopnia podporucznika.

Dowodząc patrolami, ppor. Prokesch 14 września 1920 r. w okolicach wsi Biskupce stał się z bolszewikami i zmusił ich do wycofania się, a następnie zajął tę miejscowość. Swoją szlak bojowy w wojnie z bolszewikami zamknął w marcu 1921 r. jako adiutant baonu w 50 psk. Za zasługi na polu bitwy, gdzie odniósł rany, został odznaczony Krzyżem Walecznych

(1921)².

Po zakończeniu działań wojennych pozostał w szeregach Wojska Polskiego. W latach 1921-1926 ukończył wiele specjalistycznych kursów, a w jego ankiecie napisano, że specjalizował się w wywiadzie. Zasadniczo do 1927 r., już jako porucznik (1923 r., ze starszeństwem od 1 listopada 1920 r.), pełnił służbę w macierzystym 50 psk, a czasowo w 5. Pułku Strzelców Podhalańskich. W 1927 r. został przeniesiony do Korpusu Ochrony Pogranicza, do 14. Baonu KOP Borszczów, jako oficer wywiadu, potem jako oficer łączności i dowódca plutonu.

W 1930 r. otrzymał Krzyż Niepodległości, wojskowe odznaczenie przyznawane za zasługi dla odzyskania przez Polskę niepodległości. W 1932 r. przeniesiony do 85. Pułku Strzelców Wileńskich, jako dowódca kompanii, potem w pułku został oficerem administracyjno-materiałowym. Z dniem 31 października 1935 r., ze względu na stan zdrowia, przeniesiony do rezerwy. Od stycznia 1936 r. był pracownikiem cywilnym Komendy Rejonu Uzupełnień w Wilejce. Rok później w tej miejscowości ożenił się z Elżbietą Rozumską.

W sierpniu 1939 r. został zmobilizowany i trafił do 77 pp w Lidzie, gdzie zastał go wybuch wojny. Do 17 września, do ataku Sowieców, wraz ze swoją jednostką (kompanią przeciwlotniczych karabinów maszynowych) zabezpieczał mosty kolejowe w miejscowości Mosty koło Grodna. Kiedy do Mostów zbliżali się żołnierze Armii Czerwonej, dowódca Prokescha, kpt. Jan Szafranko, zarządził odejście kompanii do Grodna, do Dowództwa Okręgu. Tam, wobec braku jakichkolwiek struktur dowódczych wyższego szczebla, po pozostawieniu broni oddział został rozwiązany przez dowódcę, który nakazał żołnierzom powrót do domów.

Porucznik Emanuel Prokesch legitymował się wykształceniem maturalnym i ukończył gimnazjum klasyczne, władał kilkoma językami obcymi, w tym rosyjskim, ukraińskim i niemieckim. Jego przełożeni charakteryzowali go jako lojalnego wobec kolegów, dbającego o podległych sobie żołnierzy i przez nich lubianego, chociaż niezbyt przykładającego się do obowiązków wynikających ze służby i sprawowanych funkcji. Wskazywano, że w czasie wojny może dowodzić baonem lub kompanią. Należy też dodać, że Prokesch, oficer Wojska Polskiego, kiedy mieszkał na Wileńszczyźnie, mógł poznać oficera 4. Pułku Ułanów Zaniemeńskich, por. Zygmunta Szendzielarza.

Pod okupacją na Wileńszczyźnie

Po zakończeniu kampanii polskiej 1939 r. i rozformowaniu oddziału por. Prokesch wraz ze swoim byłym dowódcą udał się w stronę Wilna. Wrócił do Wilejki, do żony i córki. Tam został na krótko aresztowany przez Sowieców, a po opuszczeniu aresztu, pozostawiając rodzinę w Wilejce, pojechał do Wilna w poszukiwaniu pracy. Po kilku dniach bolszewicy wycofali się z miasta, przekazując je Litwinom. Prokesch znalazł zatrudnienie w fabryce mydła „Byk”. Nie udało mu się jednak sprowadzić żony i córki, które Sowietnicy wywieźli do Kazachstanu. Jego mała córeczka, która w momencie wywózki miała półtora roku, zmarła

na zesłaniu.

Po zajęciu Litwy przez ZSRS Prokesch pozostał w Wilnie. Wkrótce za odmowę przyjęcia sowieckiego obywatelstwa i zadeklarowaną chęć wyjazdu do USA, gdzie miał przebywać jego brat, zatrzymało go NKWD. W lutym 1941 r., utracił pracę w wyniku znacjonalizowania fabryki, wyjechał na wieś. Imał się dorywczych zajęć w gospodarstwie rolnym. Po powrocie do Wilna pracował jako wiertacz w instytucie geologicznym. W czerwcu 1941 r., na kilka dni przed atakiem Niemiec na ich dotychczasowego sojusznika, ZSRS, NKWD prowadziło przeciwko Prokeschowi śledztwo. Wybuch wojny, jak się wydaje, zapobiegł jego aresztowaniu. Po wkroczeniu Niemców miał zajmować się drobnym handlem.

W marcu 1942 r. został zaprzysiężony jako członek Związku Walki Zbrojnej i po kilku tygodniach wyznaczono go na komendanta obwodu, w tym wypadku Podinspektoratu Wileńskiego (północnego). Podinspektorat ten należał do Inspektoratu „A” Okręgu Wileńskiego Armii Krajowej, na którego czele stał mjr Antoni Olechnowicz „Pohorecki”, a jednym z podwładnych por. Prokescha był st. sierż. Józef Piątek „Marek”. W konspiracji na Wileńszczyźnie Prokesch posługiwał się pseudonimami „Emka”, „Jolant” i „Sambor”.

Tekst pochodzi z numeru 3/2023 „Biuletynu IPN”

Czasopismo dostępne w księgarniach IPN, placówkach Poczty Polskiej, sieciach EMPIK lub na stronie ksiegarniaipn.pl

► [Czytaj całość na portalu przystanekhistoria.pl](http://przystanekhistoria.pl)

Przypisy:

1 Biografia E. Prokescha do 1939 r. na podstawie teczki osobowej oficera WP: Prokesz Emanuel, CAW 5209 oraz na podstawie zeznań składanych w UBP w Malborku i Warszawie w 1946 r. (dot. udziału w kampanii polskiej 1939 i losów po rozwiązaniu oddziału).

W dokumentacji, tak przedwojennej, jak i powojennej, używano spolszczonego wariantu jego nazwiska: Prokesz.

2 Wniosek o nadanie odznaczenia zachował się w Centralnym Archiwum Wojskowym, CAW KW 145/237.